SENYOR, DÉU MEU, QUE N'ETS, DE GRAN

Beneeix el Senyor, ànima meva.
Senyor, Déu meu, que n'ets, de gran!
Vas revestit d'honor i majestat,
t'embolcalla la llum com un mantell.

Has estès el cel com una vela,
damunt les aigües t'has bastit un palau.
Prens els núvols per carrossa,
avances sobre les ales dels vents.
Tens els vents per missatgers,
el foc i les flames et serveixen.

PICANYOL

SENYOR, DÉU MEU, QUE N'ETS, DE GRAN

Assentares la terra sobre uns fonaments,
incommovible per segles i segles.
La vas cobrir amb el mantell dels oceans,
les aigües sepultaven les muntanyes.
Les vas amenaçar i fugiren a l'instant,
esverades de sentir el retruny del teu tro;
pujaren les muntanyes, baixaren per les valls,
fins al lloc que els havies assignat;
els fixares un límit que no traspassaran,
mai més no cobriran la terra.

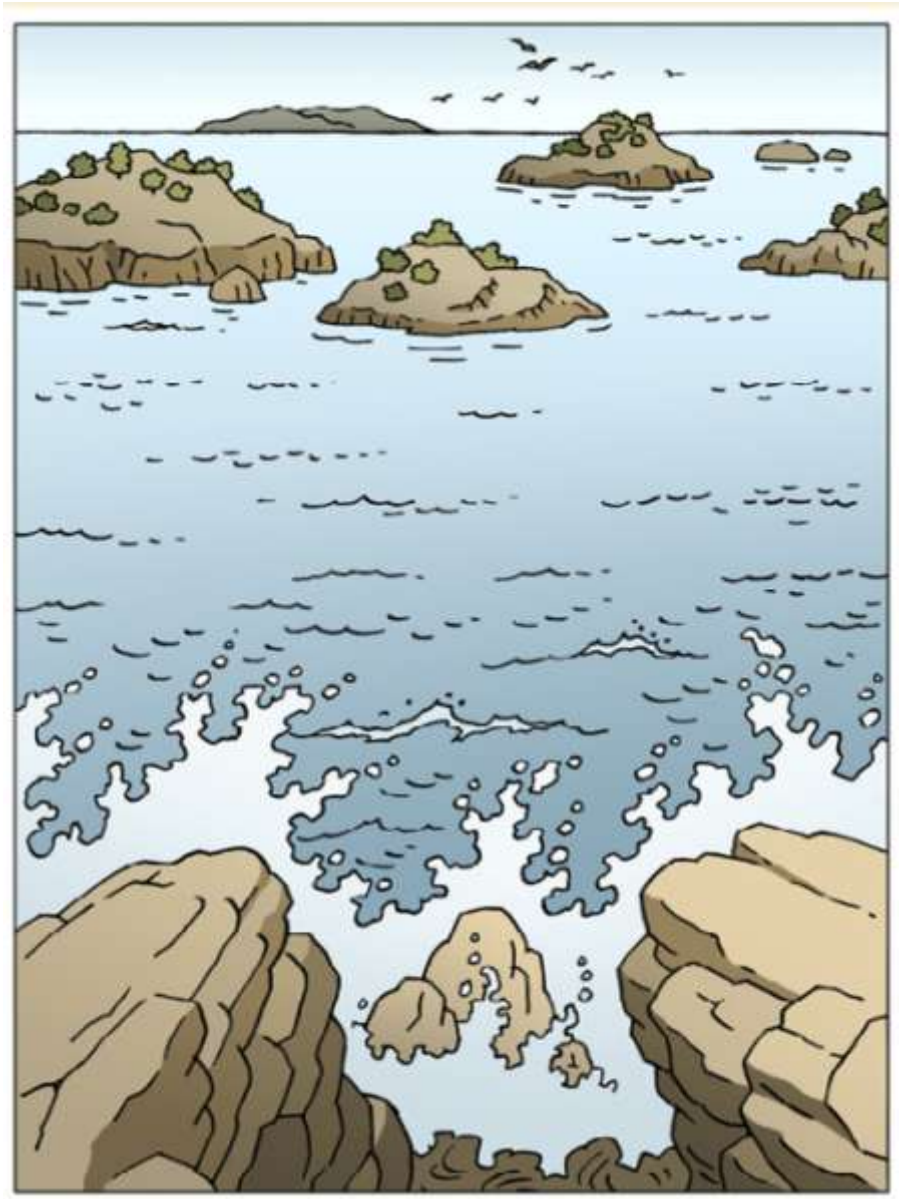

PICANYOL

SENYOR, DÉU MEU, QUE N'ETS, DE GRAN

De les fonts en fas brollar torrents
que s'escolen entre les muntanyes.
Els animals feréstecs s'hi abeuren,
ela ases salvatges hi apaguen la set.
A les seves ribes nien els ocells
i refilen entre les branques.

Des del teu palau regues les muntanyes,
sacies la terra de pluges del cel:
fas néixer l'herba per al bestiar
i les plantes al servei de l'home:
fas sortir el pa de la terra
i el vi que alegra el cor dels homes;
amb l'oli fas brillant el seu rostre
i amb el pa sostens el seu cor.

El Senyor assaona els arbres més alts,
els cedres del Líban que ell plantà;
allà els ocells hi fan els seus nius,
a la seva copa hi habita la cigonya.
Els cabirols van per l'alta muntanya,
als roquissars s'hi refugien les fagines.

PICANYOL

SENYOR, DÉU MEU, QUE N'ETS, DE GRAN

Has creat la lluna, que assenyala les festes;
el sol coneix el lloc on s'ha de pondre.
Quan estens la fosca, es fa de nit
i ronden tots els animals de la selva;
els lleons rugeixen buscant la seva presa,
reclamant a Déu el seu menjar.

Quan fas sortir el sol, es retiren
i s'ajacen als seus caus;
i l'home se'n va al seu treball,
a la seva tasca fins al vespre.

.

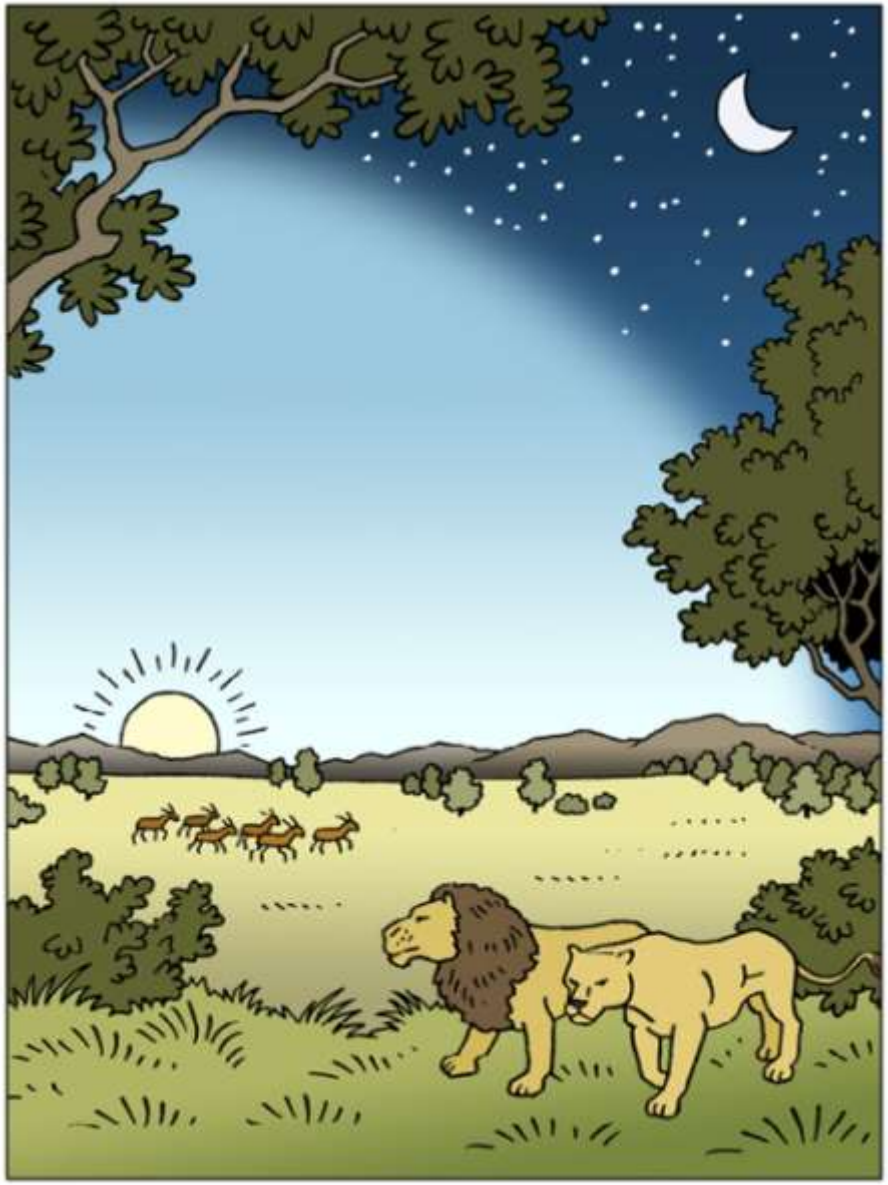

PICANYOL

SENYOR, DÉU MEU, QUE N'ETS, DE GRAN

Que en són, de variades, Senyor, les teves obres!
Totes les has fet amb saviesa.
La terra és plena de les teves criatures.

Mireu el mar, immens per totes bandes;
són incomptables els animals que s'hi belluguen,
des del més petits fins als més grossos;
tot navegant el solquen els vaixells,
i Leviatan (x), que creares per jugar-hi.

.

(x) el cocodril

SENYOR, DÉU MEU, QUE N'ETS, DE GRAN

Tots esperen de la teva mà
que els donis l'aliment al seu temps:
els el dónes, i ells l'arrepleguen,
obres la mà, i se sacien de béns.

Però si deixes de mirar-los, s'esparveren;
si els retires l'alè, expiren
i tornen a la pols d'on van sortir.
Quan envies el teu esperit, reneix la creació,
i renoves la faç de la terra.

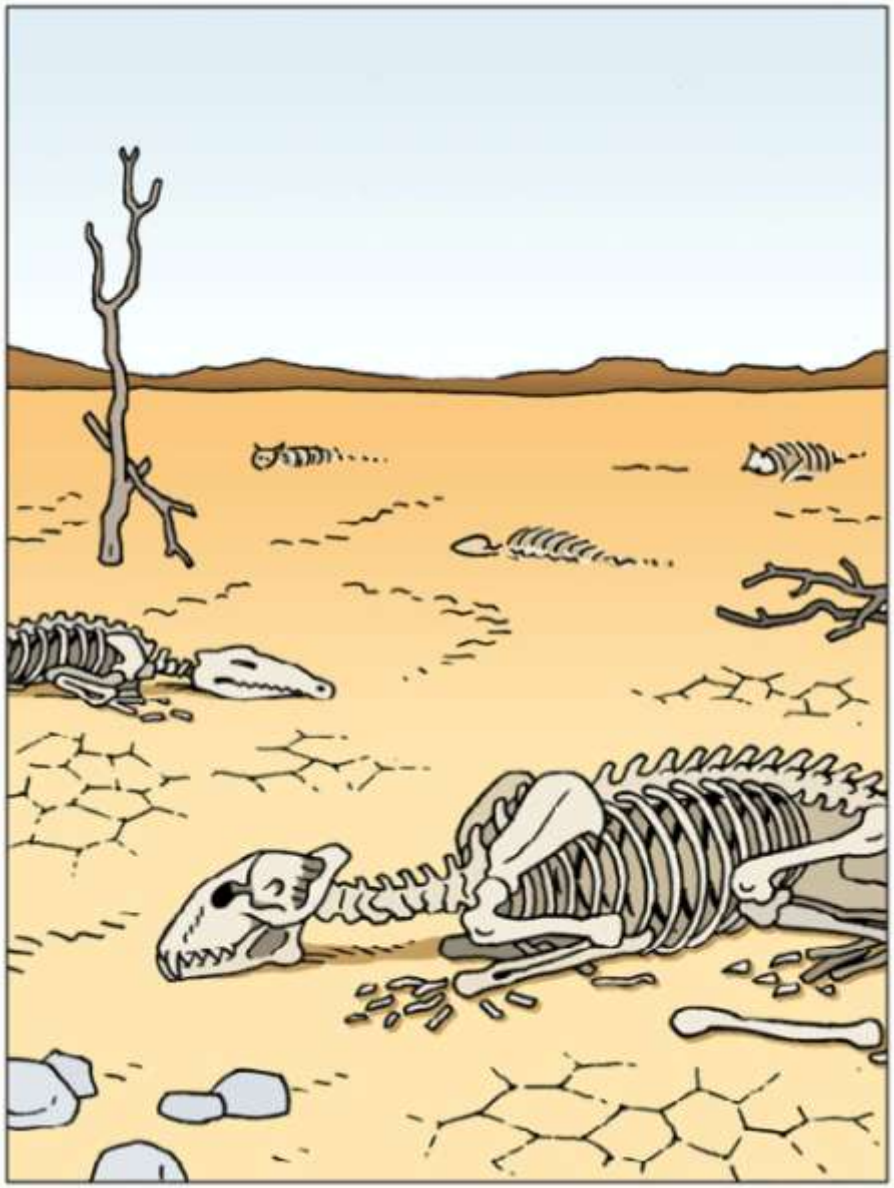

PICANYOL

SENYOR, DÉU MEU, QUE N'ETS, DE GRAN

Glòria al Senyor per sempre!
Que s'alegri el Senyor de la seva obra!
Ell fa tremolar la terra quan la mira,
toca les muntanyes i s'hi aixequen glops de fum.

Cantaré al Senyor tota la vida,
cantaré al meu Déu mentre sigui al món
Que li sigui agradable aquest poema,
són per al Senyor aquests cants de goig.
Que desapareguin de la terra els pecadors,
i no hi quedi rastre dels injustos.
Beneeix el Senyor, ànima meva.

Al·leluia!

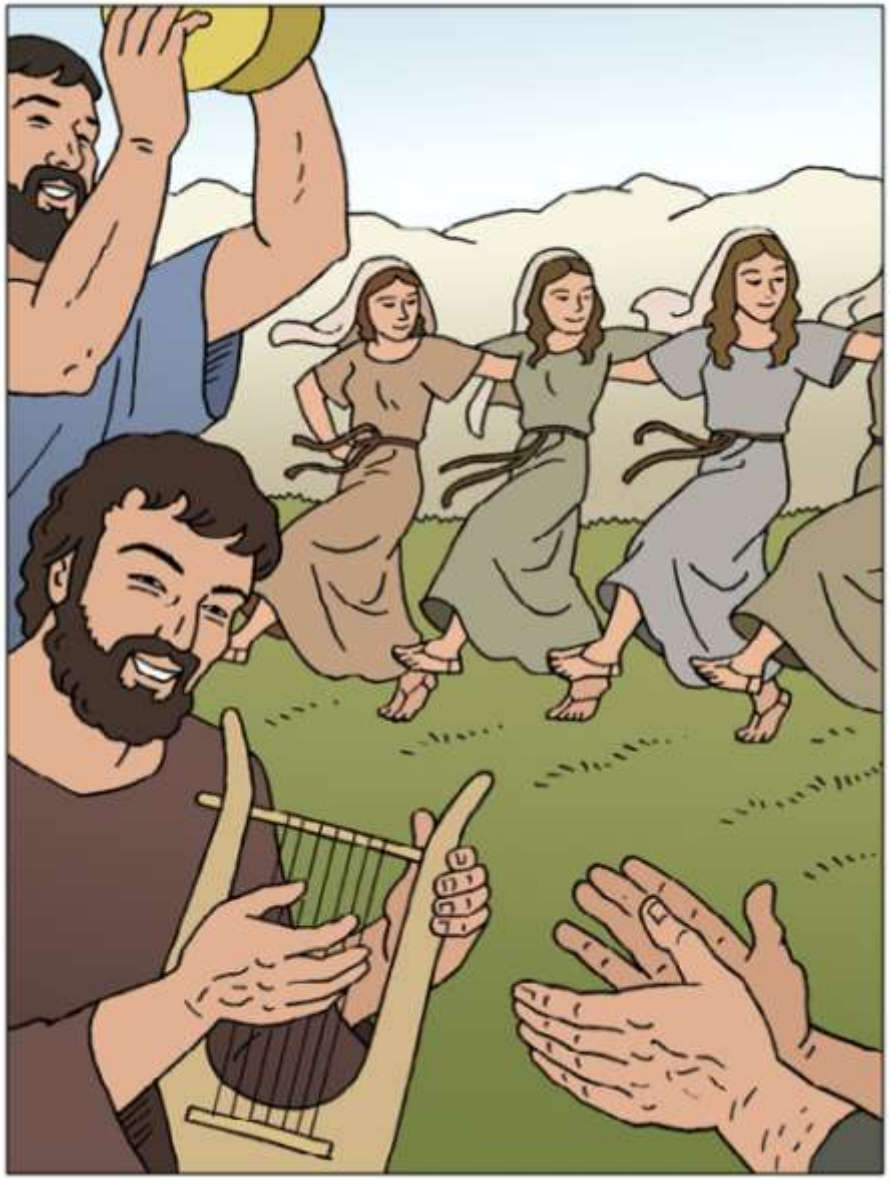

PICANYOL